

hangzott,
nyitották a
em. Vidor

szét s egy
t és több
n nagyot
igy szólt:
gyan nem
tél. Szállj
nni, aztán
meg raj-

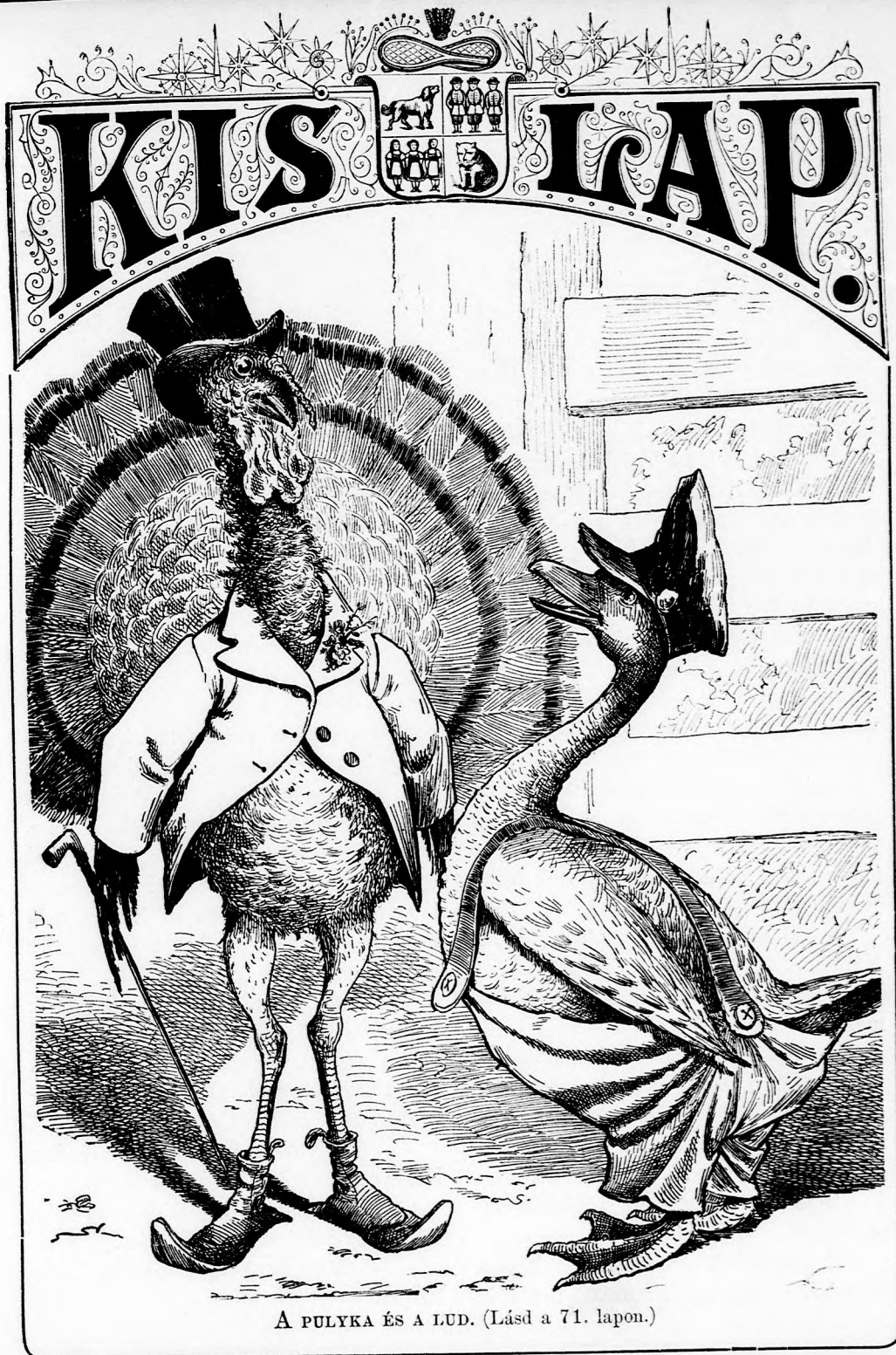
ek furesa
vezettek a
tem a kel-
k az ebéd-
tt monda-
az iskolát.
eglakoltál.
haj pedig,
eltűnésed
brakoltak,

gyütt ko-
vitt. Hogy
ttam meg
e naptól
lvem arra,

ÖK.

ik száma-
ag még be-
ein Sándor,
mann Mal-

em-épület.
társulat.

A PULYKA ÉS A LUD. (Lásd a 71. lapon.)

LÓRI NÉNI TÖRVÉNYSZÉKE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

— HÍVELHOGY Kálmán nem szerette, ha valaki az ő dolgába avatkozott, hát nem is szólt bele senki, csak hamar pedig nem is igen gondoltak rá, hogy mit csinál a pénzével. Így aztán nem is volt effélék miatt bajuk egymással, máskülönben pedig a legjobb barátságban éltek. Kálmán szerette a vidám játékokat és még egy kicsit pajkos is tudott lenni. Annyi bizonyos, hogy a két emelet fiatal-sága közt nem mindig ő volt a legokosabb, pedig ő volt a legöregebb. Akárhányszor követett el olyasmit, amit Béla, Andor vagy Marcsi meg nem tettek volna, mert tudták, hogy helytelen; de Kálmán meg-tette, talán épen mert tudta, hogy őt csak atyja dorgálhatja meg igazán.

Lóri néninél a gyermekek hetenkint összegyűltek egyszer és megtartották pontosan a törvényszéket. Mikor Kálmán megérkezése után először gyűltek össze, őt is hívták.

— Hát aztán mi történik? kérde Kálmán.

Megmagyarázták neki. Kálmán szinte megvetőleg mosolygott.

— No, én az effélén már tul vagyok, felelé büszkén. Nincs nekem arra semmi szükségem, hogy valaki magyarázgassa nekem, miben hibáztam. Tudom én azt ma-gam is és jóvá teszem, ha épen hibáztam. Leczkéztetést pedig csak atyámtól tü-rök el.

A gyermekek nem erőszakolták, mert hiszen Lóri néni maga mondta nekik is,

hogy csak az jöjjön, a ki akar. Mikor tehát ők Lóri néninél komoly tanakodás-ban ültek együtt, olyankor Kálmán kísé-tált, meglátogatta más pajtásait és nevette Béláékat.

— Meglehet, hogy neki nincs is olyan hibája, melyről jó volna a nénike vé-leményét meghallgatnia, mondá egyszer Magduska.

— Oh persze, pattant föl Marcsi. Mindenkinék van hibája, ugy-é nénikém?

— Magam is azt hiszem, kedves fiam. Tökéletes ember nincs a világon, így hát Kálmán sem lehet az, neki is vannak hibái.

— Fogadni mernék, hogy Lóri néni már ismeri is Kálmán hibáit, szólt Andor. Ugy-e ismeri, nénikém?

— Meglehet.

— Jaj de szeretném tudni, mi az ő hibája! szólt Zsuzsika. Beszéljen nekünk róla, kedves nénike!

— Azt nem tehetem, kedveseim. Nem azért jövünk össze, hogy másokkal foglalkozunk. Kálmán idővel talán maga is be fogja látni a maga hibáit. Ha nem látja be, annál rosszabb, mert egyszer majd megkeserüli.

Többet aztán nem is foglalkoztak Kálmánnal, ő pedig élt vigan a maga módja szerint. Egy napon látták nála a drága melltűt, melyről már előbb is em-legette, hogy meg fogja venni.

— Jaj de szép! sohajtá Andor. Nekem talán soha sem is lesz ilyen.

— Egy hamar legalább nem, szólt Béla. Ugy-e drága volt, Kálmán?

— Meglehetősen, felelé Kálmán kurtán.

Ugy látszott, mintha nem igen szeretne erről a dologról beszélni s mikor a többiek magukra maradtak, Béla így szólt:

— Kálmán alkalmasint minden pénzt oda adta ezért a kis csecsebecsért. Most aztán szükölködni fog, míg újra nem kap pénzt az atyjától.

Nem gyanították, hogy még ennél is rosszabbul áll a dolog. De alig pár nap megtudták, mert egy váratlan esemény jött közbe.

Egy éjjel javában aludtak, mikor hirtelen nagy zajra ébredtek föl. A különben csöndes utcákon sok ember járt-kelt, kocsik robogtak, trombitaszó hangzott, a harangokat félreverték s az egész város nagy riadalomban volt. Nem is csoda, mert ez a vészes szó hangzott:

— Tűz van!

A gyermekek is mind kiugráltak az ágyakból és bizony megrémültek volna, ha szüleik mindjárt ott nem teremnek.

— Nincs mit félni, a tűz nincs nagyon közel s a szél sem erre hajtja.

De azért a gyermekek nem tudtak aludni, ott maradtak az ablak mellett és nézték a messziről fel-felcsapó hatalmas lángoszlopokat, melyek szinte nappallá változtatták az éjszakát. Az utcán járókelőktől megtudták, hol pusztít a tűz; éppen a szegényebb városrészben égett több ház, csupa napszámos emberek hajléka. Vagy egy óra múlva a lángok alább szálltak s végre sikerült a tüzet eloltani, a város újra csöndes lett.

Másnap mindenki az éjjeli szerencsétlenségről beszélt s mindenki sajnálta a szegény tüzkárosultakat. Több családnak minden holmija oda égett, csak éppen

puszta életöket mentették meg; öregek, gyermekek nyomoruságba jutottak. De mindjárt akadtak jótékony emberek, kik segíteni igyekeztek a szerencsétleneken és gyűjteni kezdték számukra pénzt, ruhát, élelmi szert, ami csak szükséges volt. Adott is mindenki, amit adhatott.

Az iskolában sem volt most lecke után egyébről szó. A nagyobb fiúk gyűjtőbizottságot alakítottak s minden tanulót felhívtak, hogy adakozzék a szerencsétlenek javára, ki mennyit tud! Sok kis adományból végre mégis szép összeg gyűlhet össze, ezt majd egyszerre adják át mint az iskolai ifjuság adományát.

Kálmán éppen lefelé ment az iskola-épület lépcsőjén, mikor a gyűjtő-bizottság elnöke találkozott vele s elmondta neki mit terveznek.

— Reád különösen számítunk, Kálmán, mondá. Az egész iskolában te vagy a legbőkezűbb. Tudom is, hogy ez most kedvedre való alkalom: megmutathatod, hogy ur vagy, senki sem versenyezhet veled. Mennyit adsz a szegény károsultaknak?

— Most hamarjában nem tudom, nincs nálam a tárczám. Majd holnap reggel elhozom a pénzt.

— Nagyon jó lesz.

Kálmán gyorsan elsietett, hogy odább jusson. Semmikép sem volt kedvére ez a dolog, még pedig abból az egyszerű okból, mert nem volt többje egy pár krajczárnál. Pedig azt várják, hogy ő nagyobb összeget adjon; meg is ígérte, mert hát mit felelt volna? De most már hol vegye a pénzt?

A mint haza ért, még kellemetlenebb érzés fogta el. A gyermekek is, szüleik is

meg Lóri néni is mind azzal foglalkoztak, hogy a szerencsétlenek számára mindenféle hasznos holmit gyűjtsenek össze. A mamák előszedtek ruhaféléket, a szakácsnék a kamarából élelmi szereket és nagy csomagokba rakták össze; a gyermekek pedig azon tanakodtak, hogy ők mennyit adhatnak megtakarított zsebpénzökből. Ők természetesen egyebet nem adhattak, mert csak az volt az övék.

— Mindnyájunknak összevéve sincs valami sok, de mégis csak tesz egy pár forintot, ha mind összerakjuk, szólt Andor.

— De hát minden pénzünket odaadjuk? kérde Zsuzsika. Tudod, nem mintha sajnálnám, hanem mamánknak akartunk egy kis meglepetést szerezni születése napjára.

— Oh, én meg vagyok győződve, hogy mamátok annak fog legjobban örülni, ha megtudja, hogy a szegényeknek adtátok pénzeteket, szólt Magduska.

— Ugy van, én is azt hiszem, szólt Klárka.

— Akkor hát mindenki hozza elő minden pénzét, mondá Béla. Most egy-két hétig nem veszünk semmiféle csemegét, semmiféle játékot.

— De nem ám! tevé hozzá Marci. Ki is gondolna effélére, mikor más szegény gyermekek éheznek.

Előhozták mindnyájan megtakarított pénzecskéjüket s becsületesen ide adták az utolsó krajczárt is. Így aztán összegyűlt vagy öt forint. Nem valami nagy összeg, de mégis valami. Az a szegény család, mely ezt kapja, áldani fogja a nemes adakozókat.

Mikor Kálmán haza ért, várták, hogy ő is közbeszól és valami nagy összeggel áll elő. Azaz csak a leányok várták, mert ők nem tudták annyira Kálmán költségeit, mint a fiuk. Zsuzsika már épen meg is akarta szólítani, de Kálmán kitalálta, mire készül és megelőzte.

— Én külön adom át, amit rászántam . . . már meg is ígértem az iskolában, mondá szinlelt közönnyel.

Megígérte, az igaz, és e miatt nem tudott most nyugodni. Igéretét be kell váltania minden áron; de hogyan? Ezt már nem volt könnyű kitalálni. Fejfájás ürügye alatt szobájába vonult és gondolkodni kezdett, de utoljára is csak azt bírta kigondolni, hogy valami értékesebb holmiját el kell adnia, hogy pénzt szerezhessen. Ez megvigasztalta.

— Anyiféle holmim van, amire nincs szükségem, hogy könnyen tud adhatok egy részén. Mióta itt vagyok, azóta is sokat összevásároltam. Lássuk csak.

Előszedte a fiókból mindenféle holmiját és sorra vizsgálta. De mentül tovább vizsgálta, annál inkább visszatért aggodalma, egyuttal pedig valóságos szegényérzet fogta el, amint a sok apró holmin végig nézett. Volt ott sok mindenféle, az igaz, de csupa olyan apró haszontalanság, a mit az ember drágán fizet meg, mikor vásárolja, de a minek aztán nincs igazi értéke.

— Ezért nem ad senki egy pár tizeskét sem, dörmögé magában. Pedig minden áron pénzt kell előteremtenem.

Nagyon egyszerű módja lett volna ennek, ha szól Andor szüleinek vagy Lóri néninek; igen, de akkor meg kellett volna

vallania, hogy oktalanul költött, sőt hogy már adóssága is van, mert a drága arany melltűt megvette ugyan, de csak foglalt adott rá, ámbar így is már minden pénzét odaadta; az aranyműves ismerte, tudta, hogy Kardos urnál van, gazdag apa gyermeke, tehát eladta neki az ékszer hitelbe, mikor Kálmán ígérte, hogy a következő hónapban megfizeti. Erről otthon mind nem tudtak semmit, csak a fiuk sejtették, hogy Kálmán meg van szorulva. Kálmán viszont látta, hogy gyanitják zavarát és csak azért sem akarta megvallani. Török szakad, de valami módon pénzre kell szert tennie, mert az már nagy szégyen volna, ha épen csak ő nem adna semmit a jótékony célra, mikor adnak olyanok is, kik máskor nem versenyezhettek vele a költekzésben.

— Milyen ostoba voltam, hogy ezt a sok haszontalan holmit összevásároltam! dörmögé magában. Mennyi pénzem volna most, mennyit adhatnék a szegényeknek!

A sok keresgélésnek, válogatásnak az lett a vége, hogy utoljára sincs egyéb értékes holmija, mint az az arany melltű, melyet pár nappal ezelőtt vett s melyre oly rég vágyódott. Mind hiába, le kell mondani róla, el kell adni! Fel fog ugyan tűnni pajtásainak, ha nem látják többé a melltűt; de ezt majd csak elüti valahogy.

Elhelyezte a melltűt a dobozkába, melyben az ékszerésznél vette.

Egészen új, csinos volt még az egész s Kálmán bizott benne, hogy így elegendő pénzre tesz szert. Természetesen ahhoz az ékszerészhez nem mehetett, a hol vette, mert hogy adna el neki valamit, amit

tőle vett és ki nem fizetett. Volt azonban a városban más ékszerész is, ahhoz nyitott be és elmondta, mit akar. De itt keserű csalódás várt reá, — a kereskedő alaposan megvizsgálta a melltűt, aztán megmondta, mit ad érte. Oly csekély összeget mondott neki, hogy Kálmán szinte elhült bele.

— De hiszen több mint háromszor annyiért vettem! kiáltá.

— Meghiszem, felelé az ékszerész. Mikor valaki ékszer vesz, meg kell fizetnie a szép munkát; de ha eladja, csak annyit kap, a mennyit az arany vagy ezüst ér. Ez a melltű pedig, láthatja, nagyon vékonyka, alig nyom valamit.

— De nekem több pénzre van szükségem! szólta Kálmán egészen megzavarodva. Ime itt van a gyűrűm. . ez nehéz, tiszta arany.

— Ez már valóban többet ér.

Kálmán nem tudott egyebet tenni, — odaadta a gyűrűt is, a kedves emléket. Az ékszerész pontosan megmérte és kifizette az árát, Kálmán jókora összeg pénzzel ment haza. De meglegedve épenséggel nem volt, sőt annyira bántotta az egész história, hogy nem is tudott megmaradni a többi fiuk közt, hanem szobájába vonult s azt mondta, hogy kissé beteg. El is hitték neki, annyira ki volt kelve a képéből.

Másnap reggelig Kálmán belenyugodott a történetekbe s az iskolába érve, büszkén adta át adományát a gyűjtőbizottságnak. Megéljeneztek.

— Tudtam én, hogy Kálmán kitesz magáért, szólta a gyűjtő-bizottság elnöke.

Senki sem adott annyit, mint Kálmán! Éljen!

A jó pajtások szívesen éljeneztek, de Kálmán meglehetősen savanyu arcot csinált hozzá. Ha tudnák, milyen áldozatába került ez az éljenzés!

— No, mindegy, biztatta magát. Már megtörtént, tul vagyok rajta.

Azt hitte, tul van minden kellemetlenségen; pedig csak most kezdődött az igazi baj.

Az ékszerész, a ki megvette tőle a melltűt és gyűrűt, a melltű dobozkáján meglátta annak a másik ékszerésznek a nevét, a kitől Kálmán pár nap előbb a melltűt vette.

— Ide való portéka, egészen új, szólt az ékszerész magában. Uri fiunak látszik, a ki eladta... de hát furcsa dolog ez mégis... jobban meg kellett volna gondolnom, mielőtt megvettem. Hátha az a fiu nem jó uton jutott hozzá? Még valami kellemetlenségem lehet.

(Folytatása következik.)

A KIS »KORMOS«.

OKAT hallhattatok már beszélni kis barátaim az állatok hűségéről, különösen a kutyáéről. Hány kutya pusztult el gazdája sirján, mert nem akarta őt még halála után sem elhagyni; és hány mentette meg egy vagy más módon a gazdája életét a nagy veszélyből, melyben az forgott! Ellenben a macska mindig mint a ravaszság, álnokság képviselője van feltüntetve; nem is ok nélkül, mert az tagadhatlan, hogy ő kelme nagyon hamis, sokszor rút hálátlansággal — karmo-

lással — fizeti vissza a rápazarolt szeretetet. Hanem — mint egy példabeszéd mondja — nincs szabály kivétel nélkül; a macskák közt is akad olyan, a melyik szereti gazdáját s ragaszkodik hozzá. Most ugyanolyan cziczusról akarok nektek beszélni, a mely anyja iránti szeretetéről tesz tanbizonyoságot.

Van nekünk a budai Svábhegyen egy kis kerttel s szőlővel díszeskedő nyaralónk, hová nyáron kimegyünk lakni. Mert itt a fővárosban nem úgy van ám, mint falun, hol nagy kertek s a házak elé ültetett fásorok hűs árnyékot vetnek az útra; itt bizony nyáron a meleg levegő nagyon megszorul a szorosban egymás mellé épült magas házsorok közt s ugyancsak jól esik kimenni a zöldbe hűsülni. Mi mindig négyöt hónapot kint töltünk.

Régóta volt egy Miczi nevű cziczánk; az oly ügyességre tett szert, hogy magosan tartott pálczát át tudott ugrani. Sok bajba-vezettségbe került biz őt erre megtanítani s még azután is mindig morgással, szőrfelborzolóssal adta jelét elégedetlenségének, macska méltóságának illetően lealacsonyítása miatt, de azért csak átugratott.

Hanem egyszer eltűnt s többet elő sem került. Sokáig sajnáltuk a hü játszótársat s azon gondolkoztunk, hogyan pótoljuk helyét? Nem sokáig kellett rajta törni a fejünket. Mikor egyszer fel akart menni a padlásra a cseléd, kinyitja az ajtót s mit lát? A legfelső lépcsőfokon egy gyönyörű iczi-piczi kis fekete cziczust, a mely keservesen nyávogott. Volt öröm, ugrándozás az egybe hívott gyermekek részéről, kik azonnal »Kormos« nevet adtak

neki fekete volta miatt, noha későbbi alapos vizsgálat után kijelentették, hogy egészen fekete ugyan, de — a fél bajusza fehér. Kináltuk tejjel erősen s annyira kedveztünk neki, hogy el sem kívánczoltott többé.

Hanem mi történt?

Alig pár nap mulva a mi Kormosunk másod-magával állit be a konyhába, egy soványka cziczával, mely még azonkívül oly piszkos is volt, hogy csöppet sem találtuk szeretetreméltónak. Mert, látjátok, az állat is csak ugy tetszetős, ha szép tiszta. Hát még a kis gyermekek ha csinosan, tisztán fel vannak öltözve, megfésülve, mosdatva, mennyivel szebbek, mint a tentás ujjú, borzas, peccés ruhájú gyermekek. Nem igaz?

Hát — mi a cziczát elkergettük; de Kormoska megint csak visszahozta s hízélgéssel addig nyalta körül a másikat, míg elértettük, hogy az bizony alighanem az ő mamája. Mert Kormos, ha enni kapott, az öregebbnek adta s inkább nem evett, csak annak jusson. Gondolta, a hol ő neki olyan jó dolga van, az anyja is megmaradhat. El is találta. Megtartottuk az anya-cziczát is és most egy helyett kettő van; így nyerte meg jutalmazását a kis Kormosnak az anyja iránt mutatott hűségé.

Télen, mikor beköltözünk a városba, a házmester ügyel a lakásra s ő rá bizzuk a macska-családot is. Szép időben ki-kimegyünk ugyan s mindig viszünk valami jó falatot Kormosnak és az ő anyjának. A kis Kormos kitanult kis kópé: szinte tudja, hogy kap tőlünk valamit, mert a mint meghallja a csegetyü-szót — vesd

el magad! — akár honnan is előrohan a kapu alá, s ajtó nyitáskor egész méltósággal fogad bennünket. Dorombol, törleszkedik hozzánk, s az anyját is előhossa, hogy az is részesüljön a hozott enni valóban.

Látjátok ebből, mily szép az állatban is a gyermeki szeretet.

Irén néni.

A PULYKA ÉS A LÚD.

(Képpel a czimlapon.)

Lúd.

HOVÁ hová olyan garral, gígom gígom? —
Sugáruttra megy sétálni, amint látom.

Mondhatom, az öltözte nagyon fényes,
A járása pedig uri, kacski, kényes.
Arany meghívót kapott tán gazdáinktul,
S pulykaságod soiréba, bálba indul?

Pulyka.

Mit kérdezi? Dru-dru!... nézze meg az ember —
Már hogy: pulyka... Hogy beszél ily konfidenter?
Nem ettünk még egy vályuból, tudja-e kend?
Sokkal különb a parasztul az uri rend!
Hova megyek? — nem tartozik ez magára —
Máskor — dru-dru!... jól vigyázzon a szavára!

Lúd.

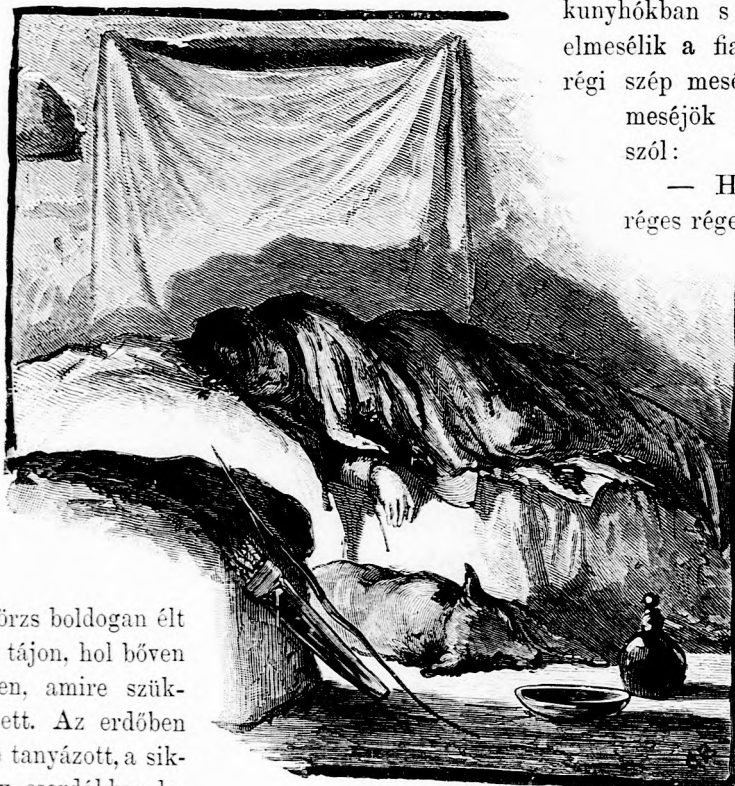
Gígom-gígom, pulykaságod de nagyra van!
Míntha nagyobb ur sem volna a városban!
Pedig bizony kár ily nagyon hetvenkedniük,
S a begyünket kecélységgel tele szedniük —
Gígom-gígom, gógódtul mi el nem dőlünk...
Pulyka pajtás, egy a sorsunk, —
Csak peccsenye lesz belőlünk!

A KŐ BALTA.

-- Indiánus mese. öt képpel. --

ESSZE tőlünk, túl a tengeren, Amerikában élnek a rengeteg erdők közt a vörös bőrű indiánusok. Most már nagyon kevesen vannak, de hajdanában sokan voltak és övék volt

rös bőrű törzs boldogan élt a gazdag tájon, hol bőven volt minden, amire szüksége lehetett. Az erdőben sok medve tanyázott, a síkságon nagy csordákban legelt a bölény, egyéb pedig nem is kellett nekik, mert

bátor vadász emberek voltak, kik ijjal, dárdával indultak a hatalmas vadállatok ellen és abból éltek, amit zsákmányul ejtettek. A hus volt eledelök, az állatok bőréből pedig ruhát, sátrat készítettek s

az egész földrész, mielőtt Kolumbus Kristóf fölfedezte Amerikát. Azóta az európai emberek elhódították a földet a bensülött indiánusoktól, kiknek nagy része még ma is épen olyan félvad állapotban él, mint őseik éltek ezelőtt több száz esztendővel. Egyszerű, de izmos, edzett emberek, kik kevéssel megelégedve élnek szerény

kunyhókban s az öregek elmesélik a fiataloknak a régi szép meséket. Egyik meséjük pedig így szól:

— Hajdanában, réges régen egyik vö-

... EGY KIS MEDVE-BOCS FEKÜDT OTT.

(Lásd a 75. lapon.)

ha már épen nagy lakomát akartak csapni, szedtek édes bogyót, gyökeret, mely bőségben termett vadon mindenfelé.

Igy éltek sokáig, sok száz esztendeig boldogan és elégedetten; de egyszer aztán

nagy baj köszönt be. Ellenség közeledett, még pedig hatalmas ellenség, mely minden áron el akarta foglalni azt a szép és boldog országot. A vitéz férfiak bátran harcra szálltak, de hiába volt minden vitézségök, oly nagy volt az ellenség száma, hogy győzni semmikép sem lehetett. Körül is fogta őket az ellenség három oldalról, úgy hogy csak az egyik oldalon hátrálhattak, mindig messzebb és messzebb

távozva régi szép hazájukból. Végre azonban eljutottak egy nagy, igen nagy sziklás hegylánczhoz, s amint ide értek, az öregek nagyon elszomorodtak.

— Most már végünk van, nincs többé számunkra menekülés! mondák. Ezeken a sziklákon még soha senki sem jutott keresztül, mert ezt ármányos szellemek őrzik, ez a védő fala egy szép országnak, mely a sziklákon túl terül el. Ott boldo-

...ELMONDTA, MI JÁRATBAN VAN. (Lásd a 75. lapon.)

gan élhetnének, de oda soha sem juthatunk el, itt pedig utólér az ellenség és lekaszabol mind egy szálíg.

A fiatalok nem akarták elhinni, hogy volna olyan hegység, melyen ők ne tudnának keresztül jutni. Mindennap neki indult egy-egy csapat, hogy utat keressen, de mindig siker nélkül tértek vissza s mindig oda veszttek néhányan, lezuhanván a meredek szirtfalakról. Mind

hiába, a sziklákon nem lehetett keresztül vergődni.

Egyre szomorubb lett az egész tábor, mert mind rosszabbra fordult a sorsuk. Oda voltak szoritva a sziklák tövébe, körülfogva ellenségtől, nem mehettek se vadászni, se halászni, éhség gyötörte őket s nem volt menekülés. Pedig csak a bérceken kellene átjutni, hogy egy szép, boldog országba jussanak. Sirva, jajgatva

tördelték a kezöket, hogy el kell pusztulniok.

Látta, hallotta ezt a fiatal Keselyü is. Öt még nem igen vették emberszámba; mert bár izmos, bátor legény volt, még nem érte el egészen azt a kort, melyben az ifjakat fölveszik a harcosok sorába. Pedig már alig várta, hogy ő is a többi vitézek közt lehessen és megmutassa, hogy nem hiába adták neki a Keselyü nevet.

Mikor minden este látta a bérczekről szomoruan haza térő erős férfiakat, Keselyü ilyenformát gondolt:

— Én is megpróbálok... ha nem vagyok is eléggé idős, hogy bevegjenek a vitézek közé, de mászni jól tudok. Hátha nekem sikerült ösvényt találni a szirtek közt? És ha oda veszek. — no's, legalább rokonaim, barátaim ügyeért halok meg.

Ily nemes elszánt-sággal indult neki az elátkozott bérczeknek. A kik látták, csak nevétkék. Hogy sikerülhetne a félig gyermek Keselyünek az, amit a törzs legderekkabb férfiai nem birtak megtenni? De azért engedték, hogy csak próbálkozzék. Majd bele un.

És valóban hiába járt Keselyü. Minden reggel új reménnyel indult utra, minden este fáradtan, siker nélkül tért

viszsa, kezén-lábán összevérezve. Nagyon sohajtva feküdt le.

— Valóban, azt kell hinnem, hogy csakugyan lehetetlen keresztül jutni ezeken a szirteken, gonosz szellemek elzártak ott minden utat. De mégsem hagyom abba... holnap újra megpróbálok.

Ezen elgondolkozva szenderült el s talán már jó ideig aludt is, mikor nagy suhogást hallott. Nem igen tudta, ébren

van-e vagy álmodik, de mintha egy hatalmas sas lebegett volna ott a sátorban, épen a feje fölött, a sas hátán pedig gyönyörű tündéralak ült, melynek homlokán fényes csillag ragyogott. A sas kiterjesztett szárnyakkal egy helyen lebegett, a tündér pedig megszólalt:

— Derék ifju, látam nemes iparkodásodat és megszerettelek. Kezedbe adom a kulcsot, mely meg-

nyitja az elvarázsolt szirteket és utat nyit a bátor szívünek. Ott fekszik a kulcs a nagy fenyő tövében s hajnalban itt lesz követem, a ki elvezet.

Keselyü az örömtől és meglepetéstől szólni sem tudott s szemeit dörzsölte, ha valjon nem álmodik-e? Erre aztán csakugyan teljesen fölébredt s mikor újra fölpillantott, nem látta többé sem a sast, sem a jó tündért.

... BÁMULT A GÖDÖRBE.
(Lásd a 77. lapon.)

annem, hogy
jutni eze-
nek elzártak
m. hagnom
lom.

derült el s
mikor nagy
dta, ébren
y álmodik,
egy hatal-
begett vol-

sátorban,
e fölött, a

pedig gyö-
éralak ült,
homlokán

ag ragyo-
kiterjesz-
akkal egy
begett, a
g megszó-

x ifju, lát-
iparkodá-
megszeret-
dbe adom
hely meg-
utat nyit
a kulcs a
itt lesz

epetéstől
zsölte, ha
tán csak-
kor újra
m a sast,

— Kár, hogy csak álom volt, gondolá.

De a mint aztán a földre pillantott, ismét ugyancsak bámult. Ágya mellett egy kis medvebocs feküdt, oly nyugodtan és kényelmesen, mintha ez az ő rendes tanyája volna. (Lásd a képet a 72. lapon.) Keselyü az első pillanatban arra gondolt, hogy fölkapja ijját és agyonlövi a vakmerő kis maczkót. De azután más jutott eszébe. Hátha ez a furesza vendég éppen annak a tündérnek a küldöttje? Hátha az nem volt álom?

Még javában töprengett ezen, mikor a kis medvebocs fölkel, hosszan ránézett az ifjura, aztán megindult kifelé. Viszsa-vissza pillantott, mintha nézné, valjon Keselyü követi-e.

— Semmi kétség, azt akarja, hogy utána menjek, szólta Keselyü magában. Hát meg is teszem. Majd meglátjuk, hova vezet.

Fölugrott és követte a medvét. Mihelyt kiértek a szabadba, a kis bocs ugyancsak szaporán szedegette a lábait, de mindig vissza-visszanézett és néha meg is állt, mikor Keselyü igen messze elmaradt. A sátraktól már messzire jártak, a sziklás hegy tövében s itt a maczkó végre egy nagy fenyőfa mellett állt meg, aztán erős karmaival ásni kezdte a földet. De csak addig ásta, míg Keselyü oda nem

ért. Ekkor a medve hirtelen odább állt és eltűnt egy szirt mögött.

— Bizonyosan ezen a helyen van elásva az elátkozott sziklák kulcsa s a jó kis maczkó megjelölte, hol keressem. Mindjárt hozok ásó-szerszámot.

Sietett haza és nem sokára ásóval tért vissza. Szaporán hozzáfogott a munkához és ásott estig. Nem gondolt evésre, pihenésre, csak ásott tovább, mignem egy roppant köre akadt.

— Ez alatt a kő alatt lesz a kulcs. Ugyancsak jól el van rejtve, mert ezt a követ fölemelni nem lesz tréfa dolog. Fogjunk hozzá.

Hozzá fogott, de bizony hiába. Még csak meg sem mozdította. Erőlködött, szinte csorgott arczáról a veriték, de mind hiába, a kő nem mozdult. Végre is arra szánta magát, hogy haza megy, el-

beszéli a történeteket és segítségül hív egy pár izmos férfit. Haza is ment, el is mondta, mi járatban van, (Lásd a képet a 73. lapon.) de ezzel bizony nagyon rosszul járt. Az öregebbek nagyot nevettek beszédén s ilyenformán feleltek:

— Hiábavaló mesebeszéd az, komoly ember effélével már nem foglalkozik. Te is már eléggé nagy vagy, hogy okosabb dolgon törd a fejedet. De ha éppen erre van kedved, hát bajlódjál vele,

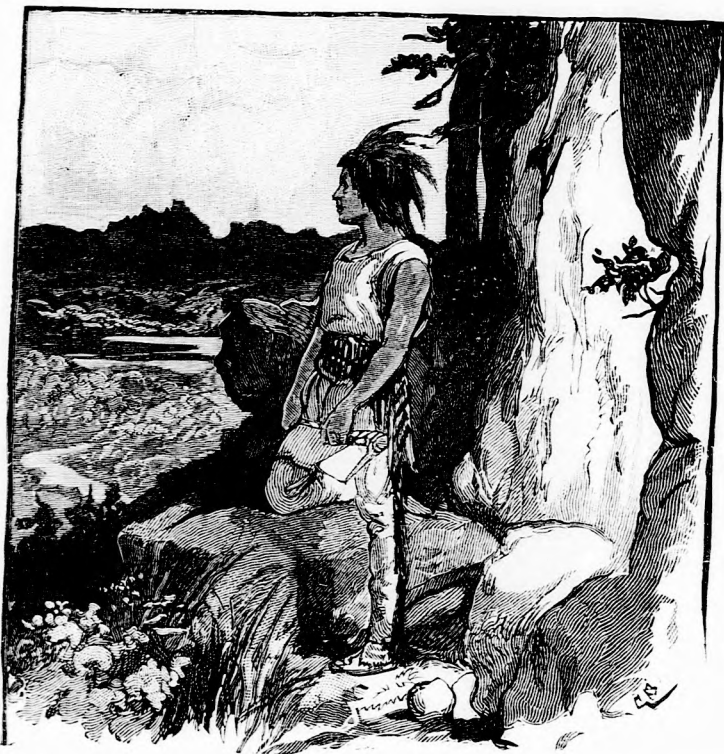

...HOZZÁCSAPOTT. (Lásd a 77. lapon.)

emeld ki a követ; ha pedig nem bírod, hagyd ott és nekünk is hagyj békét.

Keselyü nagyon elszomorodva indult vissza a nagy fenyőhöz. Rokonai, ismerősei nem hisznek neki, nem akarnak segíteni neki, mikor ő épen javukra törekszik.

— No, sebjaj, hát megpróbálom a magam erejéből. Az imént fáradt voltam az egész napi ásástól, talán azért nem bírtam a kővel. Most lefekszem ide a fa alá és reggel, mikor megerősödve ébredek föl, újra neki gyürkőzöm a kőnek.

...SZÉP TÁJ TERÜLT EL ELŐTTE. (Lásd a 78. lapon.)

Ugy lett, s nyugodtan aludt; másnap reggel pedig hozzá fogott a nehéz dologhoz. Most sem sikerült rögtön, de érezte, hogy a kő megmozdult. Ujra meg újra megfeszíté erejét és végre kilóditotta helyéből a szikladarabot, melynek helyén mély gödör maradt.

A nagy erőfeszítéstől kimerülten hanyatlott hátra, de pár pillanat múlva ismét talpra ugrott, letekintett a gödörbe. Mekkora volt azonban a csalódása! Nem talált ott semmiféle kulcsot vagy afféle eszközt, amit annak lehetett volna magyarázni; nem volt ott egyéb semmi, csak

próbálom a
radt voltam
azért nem
em ide a fa
lve ébredek
nek.

egy kő-balta, olyan régi szerszám, minőt régesrégén használtak az emberek, mikor a vasat még nem ismerték. Hallotta Keselyü, hogy az ő őseiknek ilyen fajta fegyverök volt; de most már mi hasznát vehetné ennek az ócska kő-baltának?

Leverten bámult sokáig a gödörbe (Lásd a képet a 74. lapon.) és végre is, ha már ott volt a kő-balta, hát fölvette.

— Ezért ugyan kár volt annyit fáradoznom, gondolá.

Haza ment s persze nagyon rossz kedvű volt, amit hamar észrevettek. Nevettek, boszantgatták, hogy nem bírja fölemelni a követ. Keselyü nem árulta el, hogy biz' azt ő már fölemelte; a kőbaltát sem mutatta meg senkinek, mert akkor még inkább nevettek volna rajta. Félre vonult és busult, töprengett, nem tudta sehogysem elhinni, hogy az az éjjeli látomány, a maczkó megjelenése, kalauz-szolgálatára mind hiába való lett volna.

— Az nem lehet... az a jóságos tündér nem csalhatott meg engem... de hát mihez fogjak ezzel a hitvány kis kő-baltával?

Azon bizony mind hiába törte a fejét, kitalálni nem tudta és egészen elszomrodva tért este nyugovóra.

És a mint aludt és álmodott, újra megjelent a csodás tünemény, újra ott lebegett feje fölött a sas, rajta a ragyogó tündér alak, mely így szólt:

— Derék ifju, eddig hiven megfogadtad tanácsomat és bár azt hitted, hogy csalódom, bár elszomorodtál, mégis biztál bennem. Jól tetted, mert nem is csaltalak meg, az a kőbalt a az elátkozott szirtnek kulcsa, azzal vágatsz kaput rajtok ke-

resztül. De jól vigyázz: napfelkelte előtt kell a sziklán rést törned és bármit hallj, bármit láss, nem szabad megijedned és hátra tekintened.

A látomány eltűnt és Keselyü fölébredt. Már derengett a hajnal, de még messze volt a nap fölkelte.

— Addig még eljutok a sziklákhöz és még ma kaput nyitok, megmentem népünket, átjutunk a tulsó boldog országba.

Futva ment a sziklatáj felé s már piroslott a hajnal, mikor oda ért. Nem volt vesztegetni való ideje. Két kézre fogva a kőbaltát, hatalmas csapást mért a szirt oldalára. A sziklafal kongott, mintha ür volna mögötte. Keselyü újra hozzá csapott, (Lásd a képet a 75. lapon.) a szikla nagy darabokban vált szét s tágas, sötét nyílás tátongott az ifju előtt, mint valami nagy barlang bejárása.

Épen be akart lépni, mikor a háta mögött hirtelen rettenetes zugás, fenyegető kiáltás és dobogás hallatszott, mintha egész nagy ellenséges sereg törne rá. Keselyü meghökkenve fordult vissza és — nem látott semmit, nem is hallott többé semmit. És mikor visszafordult a sziklához, a nyílás már nem volt ott, a szirt összecsucodott s épen akkor a fölkelő nap sugarai már ott ragyogtak a sziklafalon.

— Oh én oktalan, gyáva! szólt Keselyü magához. Elfeledtem az intést, hátra pillantottam!

Még megpróbálta, sikerülne-e másodszor is rést törni a szirtbe, de hiába próbálta. A kő-balta csapásai alatt szikrák pattogtak, de a szirt nem nyílt meg

s Keselyü nagy busan ballagott haza. Most még inkább töprengett, mint eddig, mert most már tudta, hogy a jó tündér kezébe adta a mentő eszközt, de ő nem használta jól. Valjon megpróbálhatja-e másodszer? Ezen gondolkozva aludt el este.

Harmadszor is megjelent álmában a jó tündér és így szólt:

— Utólszor látsz, mert csak háromszor szólhatok hozzád. Holnap hajnalban még egyszer megkezdheted a munkát, de jól vigyázz, hátra ne pillants és ha bejutsz a barlangba, mindig csak előre menj, semmitől, senkitől meg ne ijedj! Mert ha meghátrálnál, veszve vagy.

Keselyü fölébredt és szilárd eltökéléssel mindjárt utnak indult. Még alig derengett a hajnal, mikor a sziklafalhoz ért és döngetni kezdte. Nehány csapás után megnyílt a szirt, a sötét nyílás újra ott tántogott. És újra hangzott hátul a rémes fenyegető üvöltés és dobogás.

— Üvölthettek, gonosz szellemek, a mennyit akartok, engem többé meg nem csaltok, szólt Keselyü és belépett a barlangba.

A mint belépett, teljes sötétségben volt, de lassanként úgy tapasztalta, mintha kissé derengene, legalább annyira, hogy előre mehetett. Óriási boltozatos folyosóban haladt előre, de mialatt ment, háta mögött folyton hallatszott az üvöltés. Nem törődött vele, csak ment szaporán előre. Hanem egyszerre elnémult a zaj és még ijesztőbb valami következett: a boltozat tetejéről nagy kövek kezdtek aláhullni, mind sűrűbben, agyonütéssel fenyegetve a vakmerő ifjut. Mázsás darabok

szörnyü zuhanással estek épen a lábai elé. Akármilyen bátor és elszánt volt Keselyü, összerezzen, mikor egy-egy roppant kő épen előtte, majdnem érintve őt, zuhant le. Végre pedig mintha az egész boltozat leszakadt volna, óriási sziklatömeg omlott le épen a lábai elé, elzárva az utját; úgy látszott, hogy mindjárt reá omlik az egész és eltemeti. Keselyü egy pillanatra megremült és már vissza akart fordulni, hogy elfusson e borzasztó helyről; de eszébe jutott az intés.

— Ha menekülök, bizonyosan agyonüt egy szikladarab. Tehát előre!

Elővette a kőbaltát és rácsapott az utjába omlott sziklára. Ez szétvált és a nyíláson fényes világosság özönlött be, — Keselyü kiugrott a nyíláson s a sziklahegység tulsó oldalán találta magát. Szép táj terült előtte (Lásd a képet a 76. lapon.) az a boldog ország, melynek addig csak hírét hallotta.

Mikor visszafordult, a nyílás ott volt a sziklában, többé nem csapódott össze, a gonosz varázs meg volt törve.

Keselyü sietett vissza népéhez és átvezette a szikla nyíláson, melyet az ellenség soha sem talált meg s így nem is üldözhetette őket. Az új országban boldogan éltek és a nemes, vitéz Keselyüt választották törzsük főnökének, a ki még most is élne, ha már régen meg nem halt volna.

ARANKA VIRÁGAI.

GY, én kedves virá-
gaim!
A szobámba köl-
töztetek,
Minden reggel,
minden este
Szorgalmasan
megöntözlek.

*Amig nyár volt: ti nálatok
Mulatoztam künn a kertben,
S ti szívesen fogadtatok
Ha árnyatokban hevertem.*

*Ott hevertem, olvasgattam,
Álmodoztam alattatok,
És ti vendégszeretően
Szépen fölém hajoltatok.*

*Szépen fölém hajoltatok
A nyár utolsó napjáig —
Szeretlek is violácskám,
Rózsám, mind egy virágszálig!*

*Hogy az idő télre fordult,
Sínlenétek a hideget:
Viszonzom a vendéglátást,
Befogadlak mind titeket.*

*Befogadlak, öntözgetlek,
Nappényt is ereszték rátok —
Most is úgy viruljatok, mint
A nyáron virágozátok!*

A HÜ BARÁT.

— Példázat. —

MAGÁNYOS helyen állva, busan sohaj-
tott egy fácska:

— Milyen szomorú az elhagyatott-
ság! Legalább egyetlen egy hü barátom
volna, a ki magányomban vigasztalna!

— Oh te háládatlan! felelt a fácska
árnyéka. Hát nem vagyok én mindig mel-
letted? Akár a nap süt, akár a hold vilá-
git, távozom-e tőled?

— Nem, mikor fény özőnlük reám,
akkor itt vagy mellettem, felelt a fácska.
De hol vagy, mikor elborul az ég és vihar
dühöng, vagy pedig sötét az éjszaka? Az
igazi hü barát nem az, ki fényes, boldog
napjainkban áll mellettünk, hanem az,
ki vészben és viharban, a szomorúság
sötét óráiban is hiven kitart.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVIII. köt. 3-dik
számában közölt betűrejtvény megfejtése:

v	a	t	i	k	á	n
a	r	a	t	á	s	
t	a	k	a	r		
i	t	a	l			
k	á	r				
á	s					
n						

Helyesen fejtették meg: Zsitvay
Lola, Zágler Irén, Werkner Rikhard, Pammer
Blanka, Bene Irén, Bohács Géza, Zuber Gizella,
Freund Szidónia és Rozália, Fröhlich Dora, Klein
Sándor, Dobai Zsigmond és István, Dezsőffy Jo-
lán, Kovács Mariska, Frank Margit és Ernő,

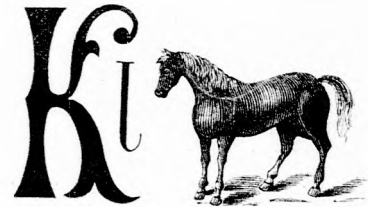
Janovitz Jakab és Elemér, Mayer Irén és Gizella, Radány Margit, Emi és Jolánka, Schlesinger Dezső, Hosszu Mariska, Polgár Hedvig, Bódog és Elemér, Mauthner Alfréd és Pál, Kurzbacher Ida, Jenő és Ödön, Karcsai Sándor, Balogh Amália, Rausch Margit, Budahegyi Pauer Mariska, Krausz Aranka, Kilián Irma, Ernst Miklós, Polgár testvérek, Gászner Aurél és Béla, Czukor Lajos, Ferenczi Károly és Sándor, Auer testvérek, Schlichter Ella és Simon, Grossmann Ernő, Falcione Sarolta, Császy Bella, Borombovits Róza, Józsa és János, Lichtschein Sarolta, Benediety Szerén, Deuts Lina, Sándor és Samu, Kaufmann Etel, Jacobovics Leó és Jenő, Duka Emilia, Bittó Lippót, Róka Ilonka, Szentpéteri Erzsike és Józsa, Sommsich Miklós, Graus Aladár és Róbert, Róth Mariska és Helena, Künstler Malvin, Szilágyi Ila és Rózsika, Borbély Lenke, György, Gábor és Gyula, Gut Iza, Gebhardt Dénes és Ernő, Lövinger Ottó, Artbauer Róza és Gizella, Frankl Klótild, Zatsovits Antika, Prohászka Jenő, Dörner Olga, Szathmáry Margit és Emma, Berger Helena, Balog Marianna, Obetko Anna (a magad írása? F. b.), Mattyasovszky Miklós, Freud Manó és Artur (hiányosan), Ajkay Leopoldina, Prag Erzsike, Opitz Janka, Perényi Józsi, Scheibner Artur és Emil, Pete Márton (hiányosan), Harangi Margit és Ernst Erzsike, Kiss Mariska és Emma, Schlesinger Ödön, Tersánszky Szidike, Weisz Feri és Gerő, Stern Róza, Gábor Emika (sajátkezű írást kívánok! F. b.), Wiesinger Teréz, Kokas Margit és Jenő, Roth Eugenia, Kraft Béla és Dezső, Kovács Izméne, Sallay testvérek, Gold Margit, Barber Szidónia és Irma, Bodó Sarolta, Kramarics Aranka (hiányosan), Farkas Bianka, Návay Hona, Aranka és Mariska, Voith Hona, Herz Kornel, Geduly Vilma, Tenner Malvin és Emil, Kerekes Jenke és József, Kubicsék Irma, Schunda Irma, Kluha Géza, Hirschler Margit és Sándorka, Szakács Albert, Schwarz Margit, Nagy Emma, Gábel Aranka, Nyáry Miklós (kinek az írása? F. b.), Mairovitz Róza, Erdensohn Margit, Huber Ödön, Kohn Elza, Wallheim Róza, Bornemisza Sándor, Salzberger Rudolf, Reichenstein Boriska és Berta, Veinberger Etelka, Sarolta és Gyula, Kovács Pista, Seyfried Irénke, Nádory Vilmos, Hajas Eszti és Gyula, Csanády Béla, Kohn Rozina (jövőre magad irjad az egész levelet. F. b.) Springer Flóra, Karakás Jozefin, Máthé Izora, Esztegár B. (nevedet ird ki egészen, különben jövőre nem vehetek föl a megfjétk sorába. F. b.), Misner Margit és Gizus, Böhm Irén és Anna, Fleischmann Illés, Vass Kari, Szieberth nővérek, Sárkány Jolán, Bürger Erna és Leona, Stauber Alajos, Kármán Gizella, Szelezky Iván és Margit, Schöffler Ottó, Grünbaum Dezső, Kleeberg Ödön, Kuszler Gizella, Latzkó Hugó, Kalavszky Mari, Lübeck Adél, Scholtz A.

(nevedet egészen ird ki; csak híres nagy férfiaknál elég az, ha pusztán vezetékneveket írják ki. F. b.) Schumacher Aranka és Dezső, Berzsenyi Jancsi és Pista, Ott Nina, Hecht Jozefa, Bernrieder N. (olvasd el, a mit Scholtz A.-nak ízentem. F. b.) Lázár Gerő és Ernő, Weisz Manó, Buda Irma, Oberschall Jolán, Grosz testvérek, Weisz Jenő, Alján Anna, Badzék Viktor, Györfy Anna és Erzsike, Schwitzer Nóra és Anna, Goldmann Leó, Löbl Simon, Robicsék Lajos és Miklós, Wallerstein Laura és Margit, Gaál Emma, Sternberg Matild és Zelma, Kormos Mariska és Árpád, Wiesel Zseni és Minka, Dézsán Péterke, Kohn Hermin, Leontin és Sándor, Hevessy Klára, Richtzeit testvérek (kinek az írása? F. b.), Guttmann Vilma, Geiger Terezi és Lóri, Hönig Dezső és Józsa, Horváth Róza és Sándor.

Még küldtek be maig (jannár 28-ig) többen is helyes megfjéteket: de ezek nevéét büntetésül nem közlöm, mert vagy mocskos, vagy rongyos szélű papirosra írták leveleket. Kijelentem, hogy levelezési lap tökéletesen elégséges.
F. b.

KÉPREJTVÉNY.

— Földrajzi. —

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Seyfried Irénke 1 frtot.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« czimű politikai napilapban.

*

A bölcsöde javára: Deutsch Valérie 1 frt., Morvay Irén és Nándor 40 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.